

JUMANJI

Scrisă și ilustrată de CHRIS VAN ALLSBURG

Traducere din engleză de Laura Albulescu

ARTHUR

— Să nu uitați că după spectacolul de operă venim acasă cu musafiri, așa că vă rog să fie lună, da? a zis mama.

— Că bine zici, a adăugat tata, aranjându-și eșarfa sub haină.

Mama a aruncat o ultimă privire în oglinda de pe hol, și-a potrivit cu un ac pălăria pe cap, apoi a îngenuncheat și și-a pupat cei doi copii.

Când au văzut ușa de la intrare închizându-se, Judy și Peter au chicotit de încântare. Și-au scos toate jucăriile din cufărul cu jucării și au făcut o dezordine cumplită. Dar n-a durat mult și râsetele s-au stins, în cameră s-a lăsat tăcerea, iar Peter s-a aruncat pleoștit într-un fotoliu.

— Auzi, a zis el, m-am plictisit rău de tot.

— Și eu, a suspinat Judy. Ce-ar fi să ieșim și să ne jucăm afară?

Lui Peter i s-a părut o idee bună, așa că au trecut strada și au luat-o spre parc. Era mai frig decât ar fi trebuit să fie în noiembrie. Copiii scoteau fuioare de abur pe gură. S-au tăvălit prin frunze și, când Judy a încercat să-i îndese câțiva pumni de frunze sub pulover, Peter a sărit în picioare și a luat-o la fugă să se ascundă după un copac. Când sora lui l-a ajuns din urmă, l-a găsit ghemuit la poalele copacului, uitându-se la o cutie lungă și subțirică.

— Ce-i asta? a întrebat Judy.

— E un joc, i-a răspuns Peter, dându-i cutia.

— JUMANJI, a citit Judy pe capacul cutiei, UN JOC DE AVENTURĂ ÎN JUNGLĂ.

— Uite, a strigat Peter, arătând spre un bilețel lipit pe fundul cutiei.

Cineva mâzgălise, cu un scris copilăresc, câteva cuvinte: „Joc gratis, amuzant pentru unii, dar nu pentru toată lumea. P.S. Citiți cu atenție instrucțiunile.“

— Vrei să-l luăm acasă? a întrebat Judy.

— Nu prea, a zis Peter. Sunt sigur că cineva l-a lăsat aici pentru că-i plicticos rău.

— Ei, acum și tu! a protestat Judy. Hai măcar să încercăm. Facem întrecere cine ajunge primul acasă, a mai zis ea și a rupt-o la fugă, cu Peter pe urmele ei.

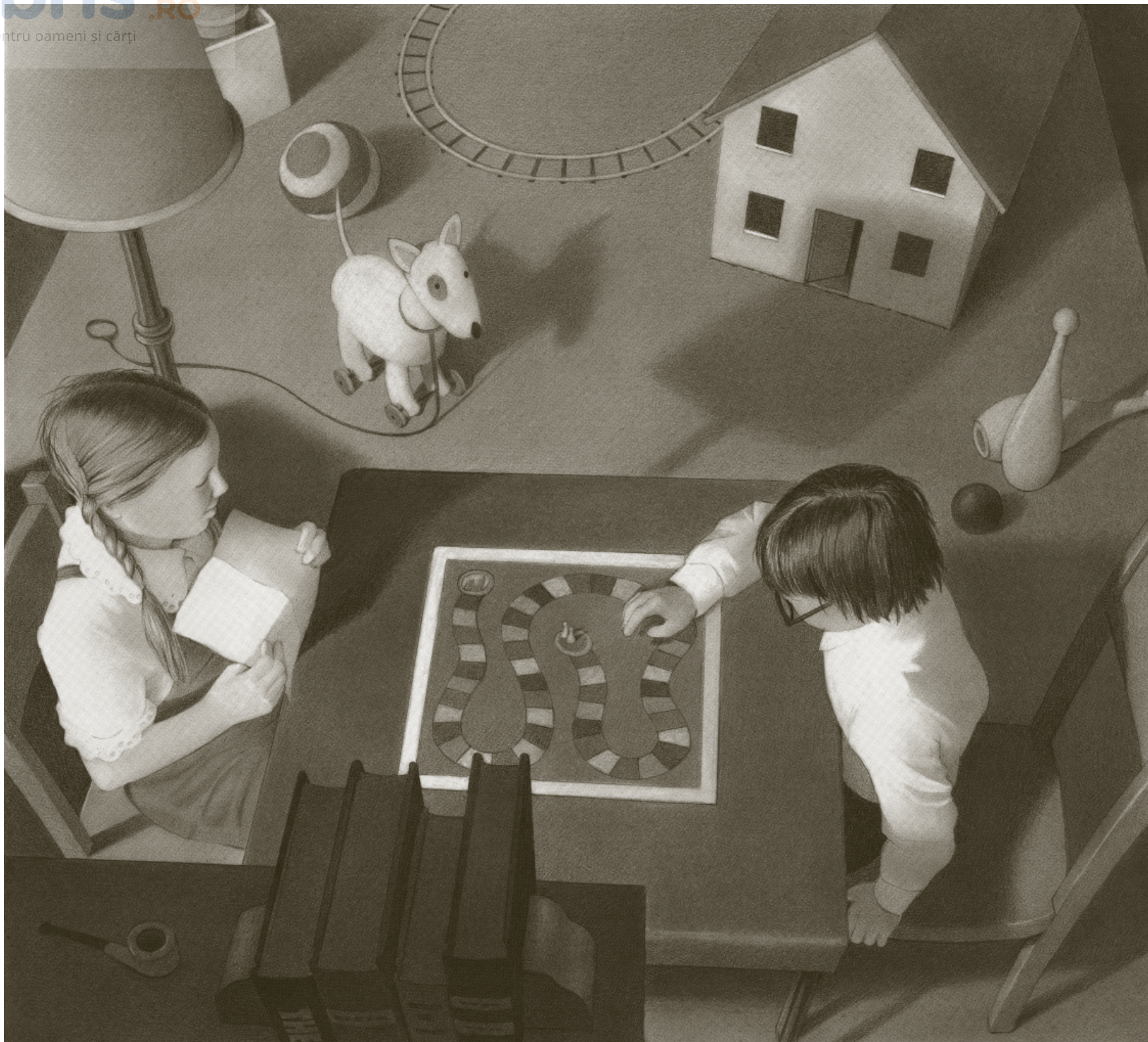
Ajunși acasă, cei doi copii au scos jocul din cutie și l-au desfășurat pe o măsuță. Nu arăta foarte diferit de jocurile pe care le aveau deja. Era, practic, o tăbliță pliată în două, care, desfăcută, scotea la iveală un traseu șerpuitor format din pătrățele colorate. Pătrățelele aveau câte un mesaj scris pe ele. Traseul începea în inima junglei și se termina în Jumanji, un oraș cu turnuri și clădiri poleite cu aur. Peter a început să scuture zarurile și să se joace cu celelalte piese din cutie.

— Lasă alea puțin și ascultă, a zis Judy. Citesc instrucțiunile:

„Jumanji, o aventură în junglă pentru tineri, creată special pentru cei plictisiți și neastâmpărați. A. Jucătorul alege prima piesă și o plasează în inima junglei. B. Jucătorul dă cu zarurile și își mută piesa de-a lungul traseului, înfruntând pericolele din junglă. C. Jucătorul care ajunge primul în Jumanji și strigă numele orașului cu voce tare câștigă.“

— Asta-i tot? a întrebat Peter, cu un aer dezamăgit.

— Nu, stai așa, a zis Judy, mai e ceva. Și e scris cu litere mari: „D. FOARTE IMPORTANT: ODATA CE AȚI ÎNCEPUT UN JOC JUMANJI, EL NU SE VA SFÂRȘI PÂNĂ CÂND UN JUCĂTOR NU VA AJUNGE ÎN ORAȘUL DE AUR.“

— Mare scofală, ce să spun! a zis Peter și a căscat plictisit.
— Hai, începe tu, i-a zis Judy, întinzându-i fratelui ei zarurile.

Peter a dat drumul nepăsător zarurilor din palmă.

— Șapte, a zis Judy.

Peter și-a mutat piesa pe al șaptelea pătrățel.

— „Te atacă leul, întoarce-te două spații“, a citit Judy cu voce tare.

— Mamă, ce palpitant! a zis Peter cu o voce care nu anunța nimic palpitant.

Era pe punctul de a-și lua piesa când s-a uitat la sora lui. Era pur și simplu împietrită de o spaimă teribilă.

— Peter, a șoptit Judy, întoarce-te încet, dar încet de tot.

Băiatul s-a întors. Nu-i venea să-și creadă ochilor. Întins cât era de lung pe pianină, trona un leu care se uita fix la Peter și se lungea pe bot.